ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA

1969

UN AER ISTORIC

Un aer istoric înconjoară
aceste privelişti montane.
Încă se mai pot auzi corzile vibrînd
ale arcurilor de bronz,
azvîrlind din grote săgeţile de foc
mai jos, spre dealuri, spre vii.

Mă gîndesc la bătrînul preot Deceneu,
incendiatorul strugurilor,
şi-un ger de ianuarie
îmi îngheaţă vinu-n pahar.

Aş vrea să ningă, să mă ningă pe faţă
cu fulgii subtili
ca nişte schelete albe ale apei.

Mă gîndesc la gloria Carpaţilor,
la trecătorile
în care armate străine au fost înfrînte.

Un aer istoric înconjoară
aceste privelişti montane
şi sunt aproape, şi sunt departe,
şi văd o capră neagră făcînd un salt
între două stînci,
unindu-le printr-un invizibil viaduct.

ŢARA

Ce am eu mai curat în mine, somnul
străbătut de vise vechi,
ce ai tu mai curat în tine, lemnul
arbore cu verzi urechi,

Ce am eu mai ascuns în mine,
sîngele mişcînd un gînd,
ce ai tu mai curat în tine,
amirosul de pămînt,

Oh, şi ce am sfînt pe lume,
dulcele pămînt al tău, de vis
şi tot ce-i în tine nume
de caisă din cais –

Totul, tot ce este adevăr
stă-n îmbrăţişarea noastră,
ramură cu flori de măr
şi c-o pasăre măiastră.

PANTA RHEI

Oh, privirea are sîmburi
ca şi cum ar fi o fructă,
calul inimii pe dîmburi
de din iarba ei se-nfruptă.

Stau şi nu mă clatin, stau
chiar în cercul de cuvinte
nenăscute ce erau
ca sămînţa cea de linte,

Ca porumbul, ori ca grîul,
ori ca meteorul care
taie în pieziş pîrîul
cu seminţe vechi, de soare.

Panta Rhei, se-nfioară
tot ce curge, numai tu
în mijloc de vieţi stai, ţară,
pururea atunci şi-acu.

CU COLŢUL INIMII

Despre patrie se pot spune
cuvinte scrise cu colţul inimii noastre
suspendate în aer, albe spume
ale mării acesteia, albastre.

O, doar pentru ochiul străin
toate acestea ar fi poate dantele
la perdeaua de miraj alcalin
trasă numai peste stele.

Însă pentru cei ce suntem aici
în viaţă, întregi şi în lucrare,
cuvintele au lamă de brici
intrînd în miracol, cu tandră mirare.

DIN CARPAŢI

Pe zăpadă ţin întins albastru
ochilor mei privitori în sus,
din Carpaţi îmi iau pilastrul
reazemului meu sedus,

dar deasupra stele fixe,
nemişcare şi etern,
înlăuntru sunt elipse
şi prefaceri sunt sub stern.

Oh, aicea înlăuntru este
o ninsoare de mari zile
ca să stai s-asculţi poveste,
basm cu feţi-frumoşi, copile.

Şi de inimă să îţi aduci aminte
cum la naştere îţi răsărea,
din făptura maicii sfinte,
ca din ocean o stea.

Să-ţi vezi inima zburîndu-ţi
pe sub coaste mari, cereşti,
gîndul tău mirat de gîndu-ţi
să-ţi şoptească: eşti şi eşti!

VECHI CÎNTEC ÎN DOI

Pe un pat de undă lină
al vocalelor ce scoţi
din figura ta divină,
noi dormim, dormim cu toţi.
Şi visăm cum că se face
pe deasupra noastră-un nor
şi de fulgere o pace
pe un cîmp de alior.
Te rugăm să-ţi ţii suava
ta cîntare, peste mări
de miros de tei, cînd nava
nasuri ţine-n vînt şi nări
ce-s sculptate la o probă
de un meşter parfumar
de mult mort sub marea movă,
risipit într-un Ianuar
nins pe lucrurile lumii
scris în cărţi alături cu străbunii.

GROSIMEA PĂMÎNTULUI

De la o vreme pămîntul are în jos
osul bunicului meu cel mai frumos
şi mai jos de jos el are
umbra osoasă a strămoşului oarecare.
Unde se sfîrşeşte pămîntul,
în jos, se începe gîndul.
Totul e plin de strămoşi
care ne ţin pe umerii lor victorioşi.
Mă uit la mine, mă uit la tine
şi văd pomii pe care-i vom ţine
crescuţi în pămîntul de deasupra
        şi viitor,
care acum e numai nor,
peste trupurile noastre vii
de strămoşi ai celor care vor fi.

NOI

Noi suntem seminţe
şi pământul e al nostru,
ştim cel mai bine locul
şi patima şi rostul,
ştim cel mai bine legea
şi mersul înainte,
suntem după nevoie şi lacrimă şi dinte.

Nu cerem nimănuia nimic, însă oricine
dacă el vrea-l numim şi prieten
şi vecine.
Aici şi pîinea, sarea,
noi o avem la masă,
căci ne-am făcut-o singuri,
zidindu-ne o casă.

Nu zicem rău de nimeni,
stăpîni peste pământ
Noi suntem în picioare,
sub noi strămunii sunt.
De-aceea poate-n libertate să lucească,
deasupra noastră,
universala boltă albastră.

INIMA ÎN LUNA MAI

Mi-ar place şi mie să visez,
spuse brutarul,
şi să fac pîini în formă de inimă
sau pătrate.
Dar eu lucrez nu pentru vis,
ci pentru foamea cea milenară,
pentru omul compus
din cap, trunchi şi membre...
Eu fac numai pîini rotunde
sau lungi,
potrivite pentru gurile deschise.
Pîini, pîini rotunde sau lungi,
pîini de mîncare.
Pîini, pîini, pîini, de mîncare,
de mîncare, de mîncare.
Numai şi numai de mîncare
tocmai de aceea,
ca să am dreptul să visez
inimi în formă de inimă
şi pătrate,
în formă de pătrate...

TEXT

Poate că ne-am săturat şi noi
pînă la urmă
să ni se spună lacrima că-i aur,
să ni se spună lîna că e turmă
şi boul junghiat că este taur.
Stăm drepţi, aşa ne este natul
oprit la alte stele duse sus,
dar vieţii noastre
cînd i-a fost veleatul,
noi pîine am mîncat,
iar nu cuvîntul spus.
Aceştia care facem trupul ţării
sătui suntem şi pîn-la gît
de mult ilustre vorbe-ale uitării,
că ne-a fost foame şi ne-a fost urît.
Ci iată laudă plugului prin care
noi înşine pre noi ne-am fost arat,
să dăm dreptăţii de mîncare
nu în vorbiri, ci viu şi-adevărat.

CONFIRMARE

Numai creerul meu este din Nord,
trupul meu este totului tot din Sud,
numai arcul ideilor îl încord
ca s-aud săgeata trupului plecînd,
        s-o aud.

Numai inima mea bate ding-dang
în clopotul trupului de muşchi
        şi de sînge,
numai privirea mi-o sparg
de lacrima lucrului care plînge.

Numai în somn sunt întreg,
numai în trezie sunt viu şi pătimaş
aidoma călăreţului viareg,
aidoma incasului cu panaş.

Numai şi numai şi numai la tine
mă gîndesc dormind şi veghind
întoarceri de munţi cereşti şi alpine
cu o zăpadă de stea în vîrf tremurînd.

Zăpezi eterne, dorurile mele,
de piatră trupul meu, şi de pămînt,
timpul surîde printre stele
surîde S din vorba “sunt”.

COLINDĂ DE INIMĂ

Voi colinda cu inima mea
mergînd prin zăpadă,
mîna mea în cinci colţuri ca o stea
începe cuvinte să vadă.

Braţul meu, o coadă de cometă;
umărul şi pieptul meu – cer.
Căldura lor secretă
luceşte albastru de ger.

Să fiţi liniştiţi,
        să aveţi parte de linişte albă
sub cetina verde împodobită.
Ochii mei, două vergele-ntr-o salbă,
împodobesc oră, clipită.

Ave vouă, bărbaţilor, femeilor,
inima mea vă salută,
ninge deasupra secundelor, orelor
cu zăpadă argintie şi mută.

Ding-dang, numai inima,
        ding-dang numai ea
bate la mesele voastre,
în noaptea aceasta e-o singură stea
şi o nenumărare de ceruri albastre.

COLINDĂ DE ŢARĂ

O, lerul ler, zăpadă, zăpadă,
formă albă a cerului
căzîndu-mi pe frunte
din înălţimea nomadă,
din universul munte.

O, lerui ler, ţară,
patrie, pămînt în care dorm
alăturea căciulă cu panaş, tiară
şi osul de strămoş, sceptru de domn.

O, lerui, rîuri îngheţate,
lacrime lungi de la-nceputul lumii
prin care alunecau smălţate
zînele dulci ale genunii.

O, lerui, brad frumos, o, lerui,
piatră sculptată-n frig de geţi
şi de căderea capului acelui
mai drept şi mîndru între drepţi.

O, ninge peste Sarmisegetuza
şi lerul ler şi lerui ler,
însămînţata şi lehuza
parte-a pămîntului de cer.

Se umflă, o, cu grîu în ea,
sub blana albă de zăpadă,.
o lerui ler, stăpîna mea,
hlamida mea de domn, zăpadă...

CU BULGĂRI DE ZĂPADĂ-N MÎINI

Cu bulgări de zăpadă-n mîini
asvîrl în focul veşnic.
O zînă, ninsă săptămîni,
îmi ţine luna sfeşnic

cînd, aplecat şi încordat,
în focul veşnic bulgări reci
azvîrl, mai alb, mai nepătat
decît au fost în veci.

Se stinge? Nu se stinge, nu!
El arde-n flambe lungi şi iată
sprînceana mea-i de fum acu
şi fruntea încordată.

Apă şi foc, gheaţă şi fum, –
azvîrl şi strig, azvîrl şi strig:
Priviţi-mă, trăiesc şi sunt acum,
şi mă las nins şi nu mi-e frig.

ORAŢIE

Trece anul în celălalt an
cursiv ca două sprîncene la rînd
neîntrerupte de nici un gînd,
răsărit şi apus simultan.
Vă urez să vă stea inima-n piept,
piciorul în şold, nerupt şi mişcător,
ochiul sub sprînceană visător,
arătătorul întins spre soare, înţelept.
Călcîiul să vă stea încălţat
numai atunci cînd se arată săgeata,
a lui Achile, curata,
care l-a onorat.

Şi mai fac o urare:
ochiul să nască ochi, privire,
urechea, auz, tîmpla, gîndire,
somnul din cuvinte, visare.
Vine noaptea de Anul Nou,
ne prefacem că trece timpul,
dar el nu trece, Olimpul
stă nemişcat în ecou.

URARE

Clopotele norilor,
cu ding-danguri de ninsoare,
la-nceputul orelor,
iată-le, bat ora mare.
Crugul anului se schimbă,
un cuvînt rămîne-n urmă,
însă prea frumoasa limbă
niciodată nu se curmă,
ci azvîrle înainte
noi urări, numai de bine,
prevestite de cuvinte
ninse sus, în înălţime:
Să vă fie anul-an,
suplu ca pe rîuri unda,
să nu fie bolovan
peste suflete secunda,
nori să fie doar de ploaie
peste cîmpuri jos, la vale,
niciodată să-ntretaie
raza fragedă de soare:
fie aerul curat
plin de păsări liniştite,
niciodată sfîşiat
de lungi fumuri stalactite;
limpede vă fie apa,
verde pururea pămîntul,
nu vi-l tulbure cu sapa
semnul rău înnămolindu-l;
pasul zvelt şi luna albă,
gestul mîinii prietenos,
niciodată steaua slabă
cu luci mohorît de os;

pîinea să vă stea pe masă
aburindă, aburind
gheaţa ultimă rămasă
pe ferestrele din gînd;
pură fie-vă zăpada,
încălzind la subţioară
floarea albă din livada
înflorită-n primăvară.

BALADĂ

Îmi aduc aminte de o zi bună
din viaţa mea.
Unchiul meu Iosif
îşi iubea foarte tare nevasta,
cu colţurile gurii pînă la urechi rîdea
şi glumea şi spunea povestea aceasta:

A fost odată, într-o pădure de tei,
un cal a cărui mîndră şi ţintuită şea
şi ale cărui mîndre hăţuri, hehei,
erau ochiul meu şi privirea mea.

A fost odată, ca niciodată, un fel,
un fel de a fi ca o cascadă,
în care curgeau miel după miel,
floare după floare, o turmă şi-o livadă.

Zeul stătea călare pe ochiul meu,
pinten îi era privirea mea, rătăcită,
ah şi ah, cascada urla mereu, şi mereu
nisip era în oră şi-n clepsidră...

Aici unchiul Iosif tăcea, din ghitară
spunea cuvîntul numit “do”,
numit “fa”,
iubita mea de mătuşe primordială
plîngea.

Unchiul meu Iosif a murit din tutun,
din băutură poate, şi foarte tînăr,
faţa lui suavă şi lungă acum
dintre cifre seamănă

cu al treilea număr.

Femeia aceea tînără
care i-a fost nevastă,
cu sprincenele negre ca un arc,
am întîlnit-o, cititori dumneavoastră,
tot tînăr fiind, într-un parc.

Unchiul meu Iosif
se făcuse deget de unghie
la braţul unui bărbat străin;
unde e ghitara ta, unchiule, unde e,
şi glasul tău vesel, divin...

Am plîns fără voie şi adolescent
ca şi cum aş fi fost tu, domnule
Iosif, unchiule, de demult,
visule, somnule...

NECUVINTE

Visez acel laser lingvistic
care să taie realitatea de dinainte,
care să topească şi să străbată
prin aura lucrurilor.

Acel cuvînt îl visez
care a fost la-nceputul lumilor lumii,
plutind prin întuneric şi despărţind
apele de lumină,

născînd peşti în ape şi născînd
ape şi lumini în lumină,
născînd peşti în ape şi născînd
ape şi lumini în lumină...

Visez acel laser lingvistic
care să taie realitatea de dinainte,
care să smulgă într-una luminii
partea ei de apă, cu peşti.

Care să smulgă într-una luminii
ce e apă cu peşti în ea şi s-o lase
tot mai pură şi mai singură şi mai pură,
pînă cînd se face din nou
întuneric.

ÎNSĂMÎNŢAREA

Ei ştiu că pământul e amintirea
şi trupul
tuturor plantelor, tuturor animalelor,
tuturor oamenilor care s-au petrecut.

Ei trec pe suprafeţele pământului,
acoperindu-l cu umbrele lor mănoase.
Ei trec pe suprafeţele pământului
cu viaţa pe moarte călcînd.

Alegerea sferei

CAI

Ce-ai pus, mă, atîţia cai în drum
să mă încetinesc în coame
cum mă-ntorc cu gura scrum
sărutată de icoane?...
Ce-ai pus să m-aţină-n fire
din căderea dulce-a mea
prin vedenii şi prin nevorbire,
ah, tot cai în frunţi cu stea?...
Da-m-aş dus în şăi de piele
ca s-atîrn în cerul lung
şi să plîng numai spre stele,
niciodată
spre pămînt.

TIMP STĂTEA LUNGIT PE TIMP

Cer stătea lungit pe cer,
adormind o tandră moarte
în albastru, şi în negru,
din aproape, din departe.

Chip stătea lungit pe chip,
doar un ochi, doar o sprînceană,
şi-aprindeau cometa stinsă
pe-o orbită pămînteană.

Timp stătea lungit pe timp,
nemişcarea din mişcare
îşi croia un sarcofag
într-o leneşă-ncordare.

Unde mă sfîrşeam, de unde
începuseşi viaţa tu,
n-am ştiut-o, nu vor şti-o
orele de-atunci, de-acu!...

VOI, REPEZI FIRI

Voi, repezi firi, cu cerul în afară,
cu ceru-ntins pe stele îndărăt,
în voie la oricine-i dat să moară
şi înnegrit sub tălpi ca un omăt;
voi, strigăte îndată răsplătite
cu vid, pe margini foarte nins,
şi ridicat pe mîini răcite,
cu podul palmei neîntins;
voi, cruci de lemn şi îngropate
cu două braţe sub pămînt,
lăsînd privirilor mirate
un stîlp înaintînd,
pun vorbă bună pentru voi, la mine.
rupturi de timp, cu ore lente,
întoarse-n inimă prin vine,
umplînd tăcerea cu muţenii afluente.

ADAOS

Nu ştiam unde se sfîrşea drumul
şi unde începea sprînceana,
dar întotdeauna, mai jos, în prăpăstii,
acolo, erau privirile,
repezi, ca după moarte
uşor împietrite, temple
cu coloanele culcate,
cu capitelurile făcute
mai degrabă pentru pămînt
sau pentru ceea ce e sub el:
noaptea cu vinuri şi cu îngeri,
cu lerui-ler,
cu domn-domn să-nălţăm
pînă la lianele vîntului
cu bot rece
dar sărutat.

OMUL-SUNET

Omul-sunet se culcă pe limba copilului.
El e numele tuturor păsărilor.
El nu îngheaţă niciodată
pentru că este plimbat cu copil cu tot
în cărucioare.

Copilului îi rămîn hainele mici.
Omului-sunet
îi rămîne gura copilului mică.
Copilul se duce la şcoală –
omul-sunet devine semn de carte.

La sfîrşitul liceului dăm foc cărţilor.
Plecăm cu trăsurile, bem ţuică.
Omul-sunet zbiară în flăcări,
dar nu se predă.

După aceea se poate vedea
omul-sunet cum umblă în cîrji
şi cu ochi febrili
interesîndu-se
de adresele maternităţilor.

STRIGARE

Lumină auzită noaptea pe la colţuri,
fugi tu de mine dacă poţi,
na, rupe-mi nasturii de la cămaşă,
cei de sidef, şi fă-ţi-i roţi.
Şi lasă-mă cu pieptul gol
şi tatuat cu litere mişcate
de trecerea mişcării dinlăuntru
în chei sucite în lacăte.
O, du-te tu-mpingînd o frunză,
de palmier, care-am ţinut-o
sprînceană verde şi foşnită
la ochiul marelui de Benvenuto.

CÎNTEC [Nu mă face frumos nici tristeţea]

Nu mă face frumos nici tristeţea,
nici amurgul, nici foamea,
nici inima altuia, nici copacii altuia,
nici strada goală de tine,
nici caii, nici iarba,
nici pietrele,
nici cuvîntul prin ale cărui
vocale
pot să privesc
ca prin nişte orbite goale.

ŞIR

Răcnet perpetuu, răcnet
de femeie născînd femeie,
una din alta, alta din alta,
pe închinarea căderii spre tot ceea ce e
ombilic legat la un capăt de durere,
de durere ţipată,
înflorind pe distanţe, din timp în timp,
o globulă mişcată.

Femei născînd femei,
legate prin ele de laţul
ţevilor sîngeroase prin care curge
feminitatea lumii şi braţul
în veşnică lungire al lui Paris
azvîrlind mărul stricat al lumii,
ales ba de munţi, ba de şesuri, de una,
ba de hărţile holerii,
cancerului, ciumii.

Prin femeie naşte o femeie
care naşte-o femeie, care naşte
o femeie, care naşte-o femeie,
care dă la lumină reci moaşte
de sfînt, care dau
aure rotunde, gravide
care nasc femei, care nasc femei,
născătoare-n continuare, lichide
ca apa mărilor pline de peşti
decăzuţi în adîncuri,
încoşciugate dar nebătute
cu piroane în scînduri.
Răcnet perpetuu, răcnet, –

stră-străbunica de care atîrnă
străbunica de care atîrnă în gol
bunica cea cu ochii albaştri şi cîrnă
de care atîrnă mama, de care
atîrnă sora mea, şi
de care nepoata mea viitoare
va atîrna.

Ombilic, maţ sacru,
străbătător
din trecutul femeiesc al lumii
pînă-n masculinul viitor.

Ombilic, ţeavă sublimă
a curgerii din steaua polară
de fecioare în jurul cărora
virginitatea tremură atemporală.

Ombilic, frînghie
spînzurătoare a gîtului meu,
a celui nimerit din femei, pe lume,
asemenea sfîrşitului de ploaie,
un curcubeu.

Ombilic, istorie
a cerului – pîntec invers curbat,
lumea ţinînd-o mereu nenăscută,
numai şi numai că s-a-ntîmplat.

* * * [Pentru cei vii acestea erau numai întîmplări]

Pentru cei vii
        acestea erau numai întîmplări.
Părţi trecute, demne de ochi,
        demne de aer.
Pentru cei vii
        acestea se loveau ca pietrele,
schimbîndu-se-n cuvinte de aur şi vaer.
Vechile priviri se măreau,
        ţineau o pupilă
la apus, pe care treceau schiori
pe o zăpadă neagră, caldă, puternică,
batjocoritoare şi fără ondulări.
Dacă puteţi, prăbuşiţi o lupă
        cît o roată de maşină,
nu vă fie milă,
        prăbuşiţi o lupă umflată,
o lupă gravidă de exagerări:
cei vii să vadă nimicul mărit,
        să vadă vederea mirată,
să vadă mirarea cu peşteri în ea
în care se varsă-n cascadă pămînturi,
copaci şi poduri şi trecători
atrase de-aceste netulburate,
        reci gînduri

ZBORUL DE DUMINICĂ

Dintr-o lovitură
copacii din dreapta şi cele cîteva case,
şoseaua din stînga,
        cu cele cîteva maşini,
încep să bată: sus, foarte sus,
        jos, foarte jos.
Iată că mă-nalţ, mă-nclin uşor,
fac un viraj, apoi
îmi ţin copacii, casele, şoseaua
şi cele cîteva maşini
perfect întinse,
planez puţin şi mă întorc la loc.
Se stîrneşte vîntul, copacii fluieră.
Se deschid ferestre, apar capete.
Şoseaua ridică un abur de praf.
Maşinile au trecut.
Mai am o lovitură, dar o păstrez
pentru duminica viitoare. Pentru azi
îmi e deajuns.

PREVESTIRE

Vin, nu foarte des,
dar vin mai largi, mai lungi
verzui, mai verzi, mai foarte verzi
ca să nu-i prinzi, ca să nu-i pierzi
ca să nu-i uiţi, să nu-i ajungi.
Vin, da, desigur vin mai zvelţi,
mai repezi,
rotund şi larg în unde
ca să nu-i poţi nicicînd pătrunde
şi nici nicicînd să-i lepezi.
Vin, ştiu eu da, mirări, candori,
se-apropie, se şi zăresc cu gîndul
şi largul lor, iar parcurgîndu-l,
ai să-i cunoşti şi ai să mori,
şi-ai să re-nvii şi ai să mori
de şapte şi de paişpe ori.

CÎNTEC [A fost Venus Anadyomene]

A fost Venus Anadyomene
în urechea mea de fier,
s-a întins lăsîndu-şi tîmpla
pe smaraldul din cercel,
şi mi-a adormit în verde
trupul său schimbîndu-şi-l
într-o rază din privirea
azvîrlită de-un copil
care vede prima oară
verdele dormind pe lume
şi încearcă cu un os
înspre el să zboare-anume,
dînd din amintiri pe care
le-a avut tătîne-său,
şi greşeşte-ntr-una drumul
şi îi pare strîmb şi rău
cum încolăceşte leneş
smulsul meu pavilion,
cel de fier, cel ce presimte
orice sunet, orice ton.

MUZICA

Deodată au venit pe sub copaci.
Duceau cu ei o chitară
care lăsa în seară
o umbră grea, triunghiulară.

După aceea au început să cînte
şi melodia a întins spre tine
braţele ei reci.

Eu mă uitam în pămînt,
în miezul pămîntului,
să te zăresc cînd ai să treci.

Melodia întindea spre tine
braţele ei feline, braţele ei reci,
şi n-am simţit cînd te-a-mbrăţişat
cu îmbrăţişarea
pe care uneori ţi-o dă înserarea,
electric şi-ntunecat.

Melodia ospăta din tine
cum ospătează dintr-o pradă
o forfotă de raci.

Deodată au plecat de sub copaci.
Duceau cu ei o chitară
cu o umbră grea, triunghiulară,
smulsă din seară, ruptă din seară.

Cînd mi-am întors spre tine chipul
văzui doar un schelet ce-l lustruia
nisipul.

O, draga mea, iubita mea,
femeia mea,
bine-ai venit dintotdeauna.
Ţi-am sărutat arcada, sternul,
osul suav ce-mpodobeşte mîna,
scheletul clipei străbătînd eternul...

ANTIMATERII ÎNVINSE

Începu şirul exploziilor. De obicei
exploda o tîmplă.
Se vedea o lumină tăioasă,
se auzea un scrîşnet scurt. Deodată,
m-am trezit planînd pe o pernă de fum.
Fiecare parte a trupului se vedea
pe sine, ca şi cum ar fi fost totodată
şi ochi şi oglindă.
Destul că mă răsuceam liniştit
pe o pernă de fum,
lipsindu-mi
distanţa aceea tragică,
pe care-o străbat
privirile, ca să existe.
Propria-mi copilărie mi-era
indiferentă, indiferentă adolescenţa.
Am renunţat
la amintiri.
De ce le-aş mai fi fost recunoscător?
Astfel, ochii începură să se vadă
pe sine, iar tîmpla
să sculpteze-n placa ei
basorelieful unei explozii.

EVOCARE

Era o melancolie, un fel de tristeţe,
un fel de gol străbătut de o dorinţă
imprecisă,
un fel de decădere
a gîndurilor către imagini
reprezentînd sierre,
poate chiar Sierra Leone
pentru că sună mai îndepărtat,
mai inaccesibil.
Era un fel de întunecare
de care eşti refuzat,
un fel de măruntă dezinvoltură,
cum ar fi
aceea a dansului,
dar de la care eşti respins
numai cu un gest
al nepăsării.
Era o melancolie, un fel de tristeţe
de copil rătăcit într-o zi fără copii,
un fel de joc întîmplat
într-o altă vîrstă
pe care abia ţi-o mai aminteşti,
un fel de joc pe care tu nu l-ai jucat
deşi aceasta s-a petrecut de mult.
Era ca un avion poştal
de un tip învechit
trecînd deasupra unor munţi eterni
într-un spaţiu de singurătate,
trecînd singuratic
şi lăsîndu-şi umbra în formă de cruce,
mereu micşorîndu-se peste pieptul meu
deodată gol, cu cămaşa smulsă.

CÎNTEC [Las din osul meu să curgă]

Las din osul meu să curgă
măduva nefiartă, curbă.
Las să-mi înflorească-n nară
izul lumii ca o floare.
Las căldura subţiorii
să acrească mîine zorii
şi să mă înec în ciorba
din cazanul gurii – vorba.
Ah, mi-e foame, aş mînca
turte din tristeţea ta
şi din timpul care trece
gelatina cea mai rece,
închegînd pentru vedere
îngerii în decădere.

LEPIDOPTERE

Se apropiau cu ochii colţuroşi
vîjîind prin aerul de piatră rece
un tunel tăind către strămoşi,
în formaţii cinci, şapte şi zece.
N-ajungeau. Nu se ajunge niciodată
şi niciunde.
Se apropiau şi-atît, lăsînd scăldată
piatra din-napoi a lumii-n unde.
Oh, lepidoptere, voi, săgeţi de carne
trase-n piatră de o mînă
de mult moartă, vrînd să sfarme
timpu-n luni, şi lunile în săptămînă...

STARE

În jurul meu mă încolăcesc
ca să nu-mi dau voie spre sferă
aidoma verdelui în jurul frunzii
obligînd-o să fie plană şi efemeră.
Mă sfîrşesc cu dinţii, de bunăvoie,
nu mă continui mai departe;
dincolo de mine e mărul muşcat,
dincolo de el pămînturi deşarte,
dincolo de pămînturi oasele
morţilor, dincolo de ele, desigur,
gheaţa din centru cea mişcătoare
de concentrice friguri.
Mă ţin atît cît sunt şi nu-mi dau voie
să se deschidă în mine nimic
în afară de ochi şi de gură,
cu care m-am obişnuit de mic.
Mă ţin în propriile mele coaste
cu toate animalele în frîu
de disperarea întîmplării
că în potop s-a prefăcut un rîu
şi s-a pulverizat în păsări căzătoare
cu umbra tot mereu pe stîlpul
de care cu un lanţ legat
şi lătrător îmi este timpul.
Mă ţin cum sunt, neizbucnit,
pedeapsă ispăşind în eră,
că m-am gîndit, că nu m-am fost gîndit
să fiu, să nu fiu şi să fiu o sferă.

POEM

Îmi deschid ochiul
şi te privesc.
Umărul meu, inima mea, frigul,
totul flutura înapoia lui
aidoma unei cozi de cometă.
Braţul mi-l întind spre tine –
cinci steaguri strălucitoare – unghiile,
fulgeră ridicate pe-o singură, nevăzută
coloană.
Tîmpla, obrazul, mi le adaog
tîmplei, obrazului tău,
şi numai tîmplă sunt şi numai
capăt de sprînceană.
Iar cînd îţi spun: Te iubesc, –
trupul meu e numai prima literă, T,
iar restul
azvîrlire.

Numai în somn mă risipesc egal
în mine însumi,
dar atunci sunt îmbrăţişat
de visuri de pe o altă planetă
plină de statui care imită
absurdele, infernalele forme
ale nemişcării –
şi trupul acela în relief
nu-mi aparţine.

CAIN ŞI ABEL

Încoronăm oasele
cu un nimb, al trupurilor.
E dreptul întîiului născut.

Celui de-al doilea nu-i rămîn
decît valurile nervoase
ale spiritului.

Celui de-al doilea nu-i rămîn
decît bătăile-n gong
ale cuvintelor.

Celui de-al doilea nu-i rămîne
decît facerea lumii
fără lume.

El este întru totul asemănător
celui dintîi născut.
De aceea el
ţine-n mîini o oglindă.

CONTEMPLARE

Fiecare-şi duce insul singur
ca pe-un glob în întunericul vărgat
cu lumină oţelit-albastră
de la cerul care l-a înconjurat

Cresc de jos vorbiri de animale
care nu se văd, ci bănuite
se mănîncă între ele pîn-la jumătate
doar picioare rămînînd şi doar copite.

Şi descresc deasupra ca şi duse
cu metalică-n sticliri, scrutare
gînduri azvîrlite, fulminate
dincolo de cerul mare.

Ah, aici mi-ar place, alb, scheltul
al istoriei, să mi-l întind
şi să-l învelesc cu o fantomă
de rîu curgător, plutind
ori, asemeni pendulării
de înscrise-n vîrstă trupuri
pe un suflet fix şi rece
anotimpuri noi să-mi scuturi
tu, inventatoare de
arbori-cîini şi peşti cu coarne
care plouă săptămîni
şi-apoi ning pînă adoarme

tot ce-a fost în văz vedere,
şi în piatră nemişcare
unde-mi ţin întins scheletul
al istoriei barbare.

MIZERABILE PIETRE

Mizerabile pietre
se lasă linse de cuvinte
şi numai astfel se topesc,
dispar numai în dinţii silabelor.

Cît de greu trebuie că îţi este
ţie, suflet gramatical,
să te sprijini
de-o pantă de munte
fără s-o sfărîmi.

Mă-ntreb ce ne putem face
cu ideea de piatră. Va trebui
s-o ţinem în cuvinte
pentru că pietrele, sunt convins,
s-ar sfărîma imediat
sub apăsarea ei, dac-ar şti-o.

Şi mă gîndesc că şi noi
ne-am sfărîma imediat
dacă-am înţelege ideea
care ne scrie cu o rază violentă...

VECHI CÎMP DE LUPTĂ

Maţele luminii ducînd cu viteză
cuvintele-nghiţite.
Sperietură de soare.
Cai cu copitele-n sus
nechează alergînd în oglinzile
apelor.
Ei pasc miezul pămîntului.
Între două guri deschise
Călăreţul îşi face
un soi ciudat de aripi
cu care să zboare-n trecut.
El strigă. El zboară.
Se mai vede, apoi nu se mai vede.
Dinţii albi se izbesc de dinţii negri.
Sunet de oase rupte.
Albă zi, după aceea.

ZENIT NOCTURN

Voi, atît de îndepărtate înfăţişări
ale liniştii,
aidoma unor copaci foşnitori
pe orizontul luminat de lună

Voi, umbre pe care le smulge înstelarea
acestei nopţi de singurătate,
umbre sumbre din statui, din arbori,
din mersul meu mut
pe o alee de aer împodobită
cu buşteni de nori, cu ramuri de nori,
cu un cer de vînt negru
sclipitor şi răcoros,

O, tu lună, inimă albă şi înfiorătoare
bătînd nopţile cu tandre stafii
ale unui plîns bărbătesc de fluvii
întinse pe un obraz plin de arbori
de morminte ale crivăţului
care în loc de cruce poartă săruturi.

Voi, atît de îndepărtate înfăţişări
ale liniştii, aidoma unei mări albe
cu peştii planînd de-asupra valurilor
cu ţărmuri de os de coastă bărbătească.

AZVÎRLIRE DE LANCE

Te îndepărtam deasupra, mai presus
de sfîrşitul aerului mare
şi-ţi dădeam viteză şi apus
în privirile întîmplătoare.
Tu treceai în goană, ondulai,
ba mai şi lăsai să cadă
cîte-un înger doborît din rai
sub o formă prematură de zăpadă,
testament pe limba mea topit
şi înfrigurat în oase,
măduvă-nnegrită din zenit
traversînd vertebrele spinoase.
Te îndepărtam deasupra, rămîneam
un eu însumi mai precis, mai sacru.
Aşchii inutile, zilele din an
demne-au fost să fie de masacru.

MORŢILE IUBITE

Sunt gata să mor înecat
în aceste sunete de privighetoare
asupra cărora m-am întîmplat
în dimineaţa răsărind fără soare.
Mă agăţ de orele vechi
dar fug toate-napoi,
totdeauna nesingure şi perechi,
asemenea cailor înhămaţi cîte doi.
Ridic mîna prin frunze spre cer,
ridic din ea însăşi vocala strigînd,
dar tace privighetoarea şi pier
morţile mele iubite, din gînd.

ÎNGHEŢATE RÎURI

Mă strîng din ce în ce mai tare
cu pietre şi cu trunchiuri de copaci,
cu dealuri negre, privitoare
din mari ciorchini de ochi
        stînd pe araci.
Şi-mi las, mai jos,
        să-mi fie bolta înclinată,
şi pînă la genunchi, pămîntul,
ca pe o cismă nemişcată
mă pomenesc mereu trăgîndu-l
şi peste inimă-mi pun coaste reci
de rîuri îngheţate, şi invit
lupii să treacă peste ele-ntregi,
netemători c-au să se-nece-n mit.

ALUNECARE

Alunecare din idee-n lucruri,
cădere din cuvinte-n dinţi
un cer cu frunze care-l scuturi
din verde-n galben scos din minţi
şi cîte zone reci se-ncheagă
şi de necontrolat cu văzul
mandibule de cai încep să spargă
în dinţi, din staule de vînt, ovăzul.
E tulburată glezna cu brăţară
dansînd pe tîmpla mea fierbinte
căzută-ntr-un străfund de vară
pe-o scară ruptă de cuvinte.

POEM

Şi totuşi asta
rămîne cel mai important, –
vechiul copac
pe care l-au mai văzut şi alţii,
femeia dintîi,
pe care-au mai iubit-o şi alţii,
piatra dintîi,
pe care-au mai împietrit-o
şi alţii...
Şi totuşi asta rămîne cel mai important,
că nu te mai poţi întoarce
pentru că te-au întors alţii,
mereu alţii şi alţii şi alţii,
încît “tu” nu îl mai recunoaşte
pe “tu”, –
şi trec unul pe lîngă altul,
amestecîndu-se cu alţii...

AERUL

Frunzele mă atrag spre ele violent,
copacii negri din toamnă,
sub ochiul lunii lent
refuzînd să adoarmă.

Aud un ceas bătînd în turn
ore din trecutul îndepărtat,
cînd frigul selenar, nocturn
îngheaţă-n aer, suspendat

Şi brusc trecutu-mi pare viitor
şi urc spre secole latine
şi-aud un ding, un dang sonor
al frunzelor foşnind prin mine.

ARCA

Mă tîrăsc pe spate sub cer,
Strîng mai bine o stea în brăţara ei,
împing mai la dreapta un simun
apoi ies în afară
şi mă şterg pe faţă, de alizee.

Dar rămîn ameţit.
Mă clatin şi mă prăbuşesc
încet, de parcă
aş fi atîrnat de paraşute.

Cînd ating pămîntul
mă şi afund în el.
Cînd ating miezul pămîntului
adorm.

Se făcea că se destrămau
plantele şi animalele.

Peste marea lor de celule
pluteau corăbii.
Pe una din ele mi-o mai aminteam
de undeva,
dar nu izbuteam să-mi aduc
aminte, de unde anume.

ÎNFĂŢIŞARE

Nu par al nostru
al amîndurora

O, şi-mi adulmeci
respirarea, ca pe o urmă
vinovată.

Da, am respirat un aer
în care au făcut dragoste păsările.
Da, am băut apa
în care au făcut
dragoste peştii...
Da, am mîngîiat
trunchiurile
pe care florile
au făcut dragoste.
Da, am mîncat
bulgării de pămînt
în care au făcut dragoste viermii.

Dar eu, iubito, dar eu
voi găsi, voi găsi, voi găsi
un loc gol,
un loc mai gol decît însuşi golul,
în care nimeni, niciodată
n-a făcut dragoste.

În închipuirea mea voi găsi
locul, acolo, în închipuirea mea
acolo ne vom duce, în locul
unde nici un străin
n-a cunoscut dragostea.

MONTANĂ

Mîna-şi lasă deci, fantoma ei
în obiectele pe care le atinge
Nu rămîn la fel, nici 2 nici 3
dacă plouă lent sau dacă ninge.

Stau gravide de tăcerea mea
lucrurile care mă-nconjoară,
sunet repetat, lungit cu-o stea,
vrea să doară, nu poate să doară.

Curg cuvinte reci, cu pietre-n ele
stătătoare dintr-o altă eră.
Animalele pădurii-ncremenesc inele
pe un deget neînchis, de coniferă.

VITROURI

Ea stă ghemuită în faţa unui vitrou,
unui vitrou de sine stătător
rezemat de un perete.

Ea scoate antenele, care sunt negre
şi dese ca o perie,
şi le trece peste cioburile colorate.

Să tăcem din gură, să ne prefacem
că tot ceea ce ne interesează mai mult
sunt legile tăcerii şi ale absenţei.

Ea stă ghemuită şi atentă
gata să prindă o libelulă de sticlă.
Ea tace pentru că o gîndeşte îndeaproape.

O rază plonjează-n vitrouri şi le sfărîmă:
cioburile lor o rănesc la degete.
Degetele ei şiroiesc cu un sînge auriu.

Ea nu bagă de seamă nimic.
Stă cu antenele scoase, ca o perie.
Eu mă gîndesc s-o vînez,

în timp ce pe încheitura mîinii
mi se aşează un şoim de vînătoare
şi un cal mă ia pe crupă şi sare

cu mine cu tot pe fereastră!

ÎNTÎMPLĂRI ÎN CERC

Ah, cădeam printre destine,
alte, pururi vagabonde, –
lîngă moarte, mai senine
decît pletele-n vînt, blonde;
şi lungeam antene lucii,
şi mirate şi nedrepte,
atingînd drumul nălucii
suitoare-n alte trepte.
Îmi lăsam pe balustradă
tîmpla încălzită, palma,
doritor ca să mă vadă
doamna altor vîrste, calma.
Dar lăsat eram la margini
de vocale-ntîmplătoare,
izgonit dintre imagini
neştiind să mor cînd moare
inima de cal, picînd
pe ghiaţa neiertătoare
tot a unui altui gînd.

ALEGEREA SFEREI

Aleg o sferă în care mă înscriu.
loc al luptelor de seară
între tot ce este viu
şi tot ce-ar putea să moară.

Braţul şi piciorul, da
pot şi fără ele, sternul
umărul, aidoma
înjosesc fiind, eternul.

Aleg o sferă. Centrul ei
îl mut din inimă-n afară
încep deci luptele de trei
de cinci, şi seria impară

cea care neagă, ne-mpărţind
în jumătăţi mereu perfecte
albul şi negrul, azmuţind,
în oblice-nfruntări, directe.

CÎNTEC [Acum vom sta înlăuntrul unui ochi]

Acum vom sta înlăuntrul unui ochi
văzuţi din toate părţile.
Sfera ne va-nconjura glorios
de-odată, cu hărţile:
Copaci cu vîrfurile întoarse spre noi,
munţi, oraşe, catedrale...
Ca pe un zid al morţii maşinile
înnegresc, albe spirale.
Te ţin de umăr. Tu-nclini tîmpla
rece ca-ntotdeauna.
Suntem doi şi singuri
şi-n loc de inimă ne bate luna.

OS

Os mirositor a carne verde
şi coloană la un templu,
peste zgîrcitul mării ochiul
meu îţi stă ca să-ţi contemplu
demnitatea ta lucioasă,
măduvă cu gust de verde,
os mirositor, doar fostul
trup al tău te poate pierde.

CÎNTEC [Sunet înalt, niciodată urechii mele cercel]

Sunet înalt,
niciodată urechii mele cercel,
Aur topit, niciodată pentru mine inel,
sînge risipit niciodată pătîndu-mi
pieptul gol, tîmplele, gîndu-mi...
Cal alergînd dincolo de privire...
Dau coastele să fie coviltire
zlătarilor, cîinilor, felinarelor.
Dau vîna să fie la roata carelor
şină roşie, şină verde,
tu, sînge spre inimă, care se pierde,
tu, aur moale, lăsat la apus,
de gîndu-ntotdeauna pe o zecime spus.

CÎNTEC [Stai Danae între turle-nchisă]

Stai Danae între turle-nchisă
tibie-n piciorul meu armat
cînd alerg pe cîmpul înclinat
sub o pajură ucisă !...
Stai tu ochiule-n orbita
unui ,,O" al exclamării
ridicat din pieptul mării
care şi-a pierdut ursita.
Stai călcîiule-n sandaua
nemişcată-a unei cripte,
cînd pe săbiile-nfipte
calme-mi rup în pliscuri zaua
două păsări şi-mi rămîn
trupu-nvins suind prin ele...
Şi alerg muşcat de stele
numai suflet gol, păgîn.

LACUSTRĂ

Broaştele stau la intrarea
lacului. E nevoie
de vameşi la intrare-n
alte spaţii.

Eu îmi las pământul.
Ca să mă pot răsfrînge
alerg cu capul în ierburi
şi cu picioarele pe cer.

Mă uit la imaginea mea
de pe mal, apoi
mă cufund între peştii
de diferite naţii.

Găsesc o cheie de fier
lîngă o piatră cafenie,
dar nu trec mai departe.

STRIGĂT SCHIMBAT

Glas ruginit de tigru bătrîn.
Sunetele n-au copilărie.
Pe mine însumi mă îngîn
în moarte şi în melodie.
– N-ai lucrat bine!
        îşi mai aminteşte ceva!
– Trage-i înapoi istoria.
        Smulge-i-o din tîmplă!
Lividă linişte lîngă sprînceana mea:
uit ce sunt şi cine vorbeşte
        şi ce se-ntîmplă.
Dinapoia altor ochi,
        mă trezesc plîngînd.
Colţii mi se înfig în alte esenţe.
Strigăt de moarte. Strigăt de naştere.
        Rînd pe rînd
lasă inima pietrelor în zdrenţe.
Mă deschid înapoia altui timpan.
Sunetele n-au copilărie.
Mă nasc şi mă-ngîn simultan
într-un strigăt de naştere, de agonie.

A POSEDA

I

Nu am nimic.
Al meu nu este tot una cu mine.
Numai *însumi* există,
iar eu nu pot să am
        decît ceea ce există.

Pînă şi despre trup zic
că este al meu;
pînă şi despre suflet
zic că este al meu
deci ele nu sunt totuna cu mine
deci ele nu există,
Numai *însumi* există.
Nu-l pot avea decît pe *însumi*
într-adevăr.

II

Îmi plac ceasurile
pentru că ele măsoară ceea ce nu este:
sunt nebun după ceasuri
pentru că ele sunt nebune.
Ele sunt ghilotine
ale gîtului nefiinţei,
dacă nefiinţa
        ar avea un gît de nefiinţă.
Îmi plac ceasurile,
sunt nebun după ceasuri,
pentru că sunt mici şi mari,
groase şi subţiri,

cu sunet cristalin
sau cu sunet de tinichea,
în numele a ceva
care nu este.
Îmi plac ceasurile
pentru că
sunt disperate
fără pricină.

III

Nu pot să am nimic.
Tot ceea ce nu este *însumi* nu există.
Din infinitul de *însumi*
şi *însumi* şi *însumi*
eu sunt unul dintre acei *însumi*.
Între primul *însumi*
şi celălalt
pun un ceas de buzunar
ca o falsă distanţă;
între celălalt *însumi*
şi celălalt *însumi*
pun un ceas de mînă
ca o stafie.
Pun în genere
ceasuri groase cu clopot,
ceasuri cu cuc, pendule,
clepsidre sau pur şi simplu
cadrane solare,
în speranţa absurdă
că soarele ar fi
unul dintre acei *însumi*
unul dintre acei *însumi*.

IV

Nu pot să am nimic.
Tot ceea ce am şi nu este *însumi*
devine ceas între *însumi* şi *însumi*.
Nu pot să am decît ceea ce au toţi,
acel ceva pe care l-ar avea toţi
absolut toţi –
... stelele cînd devin *însumi,*
copacii cînd sunt *însumi,* pietrele
cînd sunt *însumi;* restul
e o maşinărie de ceas.
O, nu pot avea nimic
decît un ceva pe care-l au toţi,
dacă *însumi* ar avea ceva,
dacă *însumi, însumi* dar avea ceva,
dacă *însumi, însumi, însumi*
ar avea ceva.

ŢĂRM

Din cînd în cînd
marea azvîrle-o meduză la ţărm
şi ea devine deodată opacă,
apoi o suge nisipul
şi nu mai rămîne nimic
în ora săracă.
Din cînd în cînd valul întinde o spumă
acoperind în zadar nisipul,
apoi dispare ca şi cum niciodată
nu şi-ar fi arătat în lumină chipul.
Numai ţărmul stă drept şi niciodată
nu-şi întinde sarea
deasupra apelor schimbătoare
pe care mereu
şi le trage în sine, marea.
Mai pică cîte o meduză, mai se întinde
cîte o spumă, galeş...
Ţărmul rămîne neschimbat
şi pururi acelaş.

CÎNTEC [Să te prind, să te opresc, să te distrug]

Să te prind, să te opresc,
să te distrug
între anod şi catod
mîinile mi le îndrug
ca un zeu indic, miriapod.
M-ajută şi sufletul, făcîndu-se braţ,
m-ajută şi degetul fără inel;
orbita ochiului meu e un laţ
c-un spînzurat albastru în el.
Cazi-mi pe stern,
cazi-mi pe coastă,
tu, cea care etern
cîine mi-ai fost, şi cal, şi nevastă.

TURN

Întîrzii ţinut de mutre
şi de ifose străine
într-o încăpere-naltă
între unghii de feline

şi zidite una-ntr-alta
cu un var de la obrajii
morţilor cei noi pe care
îi absorb în sevă brazii.

Nu mai pot să-mi smulg mişcarea
şi nici braţul înverzit
ca o cetină cu conuri
de colindă şi de mit.

Şi rămîn şi putrezeşte
jumătatea seculară,
pe cînd ceialaltă parte
încă n-a-nvăţat să moară.

EXISTENŢĂ, TU

Existenţă tu, care-mi dai numai iluzia
că mă repet
căzînd cu tîmpla peste plite
încinse pînă la alb cînd toamna
aleargă cu ochii scoşi din orbite.

Frig nu-mi e decît la cuvinte
trupul care l-aş fi vrut un chivot
lăsat în păstrare de mai dinainte
de alţii cu înfăţişarea lui cu tot.

El nu e nici măcar aşa
ci ca un cîine zădărit să latre
îşi zbate sinele în sine
în lucruri pîn-la jumătate.

Şi în cuvinte pîn-la sfert
şi-n necuvinte nici atîta
dar iert, n-am încotro, deci iert
viaţa mea în lucruri, sluta.

Şi dat mă dau şi nimeni nu-i
ca să mă ia în gheara lui.

ÎN DREPTUL CIFREI ŞAPTE

În dreptul cifrei şapte m-am oprit
cu steaua fixă stînd deasupra-mi galeş,
semn pentru mine de la infinit
oprit şi nechezînd, din cale-şi.

O, ce mai faci, am întrebat-o
şi-am scos din suflet o potcoavă
cu care tropăiam pe şira lui Erato
venind pe-a trupului meu navă

din lumea cea cu mîini şi cu picioare,
ca să aduc omagiul meu stins
şirului lung de cifre oarecare
ars şi-necat, plouat şi nins,

stau drept şi-mi rup o mînă
şi-o dărui cifrei şapte-n dar,
pe care-o denumesc stăpînă
şi căreia îi duc pahar

la buza cea abstractă băutoare
sîngele meu curat şi proaspăt
şi gustul lui de pură sare
şi stratul meu de mîndru oaspăt.

În dreptul cifrei şapte m-am oprit
şi-am descărcat din mine însumi
rob pururea la infinit,
dar lacrimă fiind din plînsu-mi.

INVITAŢIE CĂTRE O NIMFĂ...

Nu locuieşte nimeni pe acest glob,
nici privirea, nici albastrul.
Gîndul de-o silabă-i şchiop
potcovit cu alabastru.
De atîta trăită neviaţă,
sîngele-i la suprafaţă.
Bărci de hîrtie scrisă curg pe el.
Vino şi tu să bei dacă ţi-e sete
de-atîta dat în carusel,
de-atît izbit cu tîmpla de perete.
A mai venit şi un inorog străveziu
foarte speriat, foarte livid.
Locuia într-un viitor arămiu
Cu vedere la vid.
Vino şi tu, vino şi tu !
însă nimfa spuse nu.

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ DE TOAMNĂ

Împing cu mîna la o parte
acest aer străin şi trec,
şi-această inimă străină, din mine,
o las drept plată între monezi şi trec.
Trec adunîndu-mă tot, în ochi,
încît nici nu mai pot închide pleoapele,
încît totul în jurul meu
nu mai e decît amintire
desenată de copii pe trotuare.
Alerg în sus, ţinîndu-mă de balustradă,
şi-n locul inimii bat
treptele, zidurile, ţevile, ferestrele,
becurile.
Aud venind din urmă
cutia ascensorului ducînd în ea
creioanele, scrisorile,
scutul, sabia, coiful.
Mă opresc în faţa unei uşi deschise
care vine plutind ca o aureolă
de sfînt.

Sărut mîinile, iubita noastră!
Ce mai faceţi?
Dar ea rîdea pentru că
nu mai era de mult acasă.

* * * [Vine, nu vine, nu mai vine]

Vine, nu vine, nu mai vine
rece ventuză.
Orele-s albe, alpine;
secunda, lehuză.
Ea naşte un idol de piatră, ding
dang, pentru niciunde,
oasele ning
alpi de secunde.
Nu mai vine, desigur, nu, nu...
desigur nu, desigur.
Idolul de piatră rîde, uhhu...
cu toţi colţii şi singur
rîde-ntr-o limbă absentă
în limba ding
dang, limba frigului lentă
şi oasele ning...

OU NEGRU

Ou negru tristeţea mi-a ouat
şi-acum îl cloceşte,
cum soarele Africa.
Ceasul cu şaişpe rubine mi-a stat,
tacit urnîndu-şi brusc fabrica.
O, nu se mai produce timp sacadat
în frigul oilor, pe care sarica
l-a despărţit de sine însuşi
şi l-a-nnoptat
pe ţărmurii mării, în Atica.

TATUAJ CU INOROG

Inorog cu o copită spartă
care-o scoţi din ţarcul coastelor afară,
uite-aici, în stînga, pomul negru
curmă peste tine înc-o seară.
O, şi trec călări fantome, furii,
peste vîna mare, peste unghii.
Tu, cu cornul stîng, de vrei, nu vrei,
ora-n mijloc mi-o înjunghii;
cînd spre lume, cînd spre mine
tot îţi clatini dureroasa ta copită
ca să-mi laşi cîte-o potcoavă
apăsată-n fiece clipită,
apăsată pîn-la sînge-n fiece clipită.

LABIRINT ÎN FLĂCĂRI

Deci ceea ce nu se-nţelege
suie în ceruri, palid fum,
dă Lycurg o nouă lege
poimîine, mîine, acum, –

Cum că potrivit se-arată
la distrugerea de sens
litera neînarmată
în cuvîntul cel mai dens.

Ba muiere, ba bărbat e,
semn şi semne la un loc
o, cuvîntule, cetate
pururea în fum şi foc.

CÎNTEC [E o urmă în albastru, nu se vede]

E o urmă în albastru, nu se vede,
unde-mi pun sandaua, se desface
ca în urma roţii, praful liber,
un castel de perne şi de pace.
Eu adorm, tu, treaba ta,
e o urmă în albastru, nu se vede,
moare cine nu o ştie, moare
cine nu mă crede.
Uite, tîmpla eu mi-o pun aici
pe rotund, pe alb, pe număr.
De te muţi de-odată afli
că ţi-ai smuls spre frunze-un umăr.
Treaba ta, eu am s-adorm îndată.
E o urmă în albastru. Moare
cine n-o iubeşte. Moare singur.
Pierde curcubeul o culoare.

CÎNTEC [Deodată a venit schimbarea]

Deodată a venit schimbarea.
Ochiul a-nceput să vadă linii
drepte şi scurte între distanţe,
aripi de avion, şuruburi, aluminii.
Dar ce singurătate pe roţi
de camioane alergînd sub stele,
şi ce acută vizibilitate
în lăuntrul inimii mele –
palat cu patru săli în care-aleargă,
cu ţipăt strident, un lanţ de copii
roşii şi negri şi roşii şi negri
şi violeţi, şi mov, şi vineţii...

DANS CU MASCA TOAMNEI

Am luat frunza şi am tras-o peste chip
şi nervurile le-am tras pe nervii mei.
Ochii orbi, din fruntea lui Oedip,
sub sprîncene mi i-am pus, de trei
şi de patru şi de cinci şi-ntr-una
visători de rău şi de pricini.
Am luat noaptea, norul, luna,
şi le-am pus coroane dragi, de spini.
Văzul meu şi-a scos verzuiul,
roşul, movul, în afară
fluturîndu-le-n cădere tuiul,
tot ce e, făcînd numai să pară.

Soldatul și armele

VEGHE LÎNGĂ METALE

O, noapte lucidă, cobor alergînd
În lumea metalelor, brună.

Ce linişte desăvîrşită, ca oul...
Cobor alergînd, în mîini fluturînd
flăcări albe.

Prin linişti de fier,
de argint, de uraniu
cobor alergînd pe treptele brune
şi roiuri fugare
de luciuri şi neguri mi-alunecă
prin ochi şi prin piept şi prin inimă,
aşa cum trec prin văzduhul cu sori
brunele păsări spre poluri.

O, noapte lucidă, cobor fluturînd
în lumea metalelor, brună.

APLICAŢIE

Aplicăm steaua pe cer
exact acolo unde trebuie să răsară,
fierul numai în mijloc de fier
şi pe ramură, o pasăre rară.

Aplicăm tragerea exactă şi utilă:
glonţul în centrul unei ţinte fictive,
spaţiului fără formă, o bilă,
inerţiei, forţe active.

Suntem în aplicaţie, noi, oamenii vii
ai armatei noastre.
Învăţăm arta de a trăi
şi de a apăra aceste albastre

ceruri sub care ne-am născut
şi cărora existînd, le suntem scut!

A FI RECRUT

A fi recrut: tremurare de iarbă
de primăvară.
Prima virilă barbă
iat-o doborîtă întîia oară.

În lada patrată, de lemn, de pădure
adunate portretele de familie
îngălbenesc singure, singure
cu miros de vanilie.

Dar el, tînărul bărbat dat la arme,
punînd pe umăr puşca
deodată tresare şi-ncepe să sfarme
destinului cuşca
în care soarele leonin
răsare şi apune lin.

TOAMNA, SOLDAŢII

Cînd plouă rece, cînd iarna
se anunţă neprietenoasă,
cînd se desfundă cîmpia şi cînd
ziua e din ce în ce mai joasă,
încît te izbeşti cu capul de lumina ei
rece şi albicioasă,
şi arborii uită că au fost verzi,
şi ora serii că este frumoasă,
noi totuşi suntem tineri
şi neschimbaţi
şi ţinem pe umeri arma sticloasă
şi ne facem la fel datoria
cînd prima zăpadă se lasă.
Noi suntem soldaţii în termen
cei care învaţă partea spinoasă
a vieţii care trebuie apărată
ca să rămînă pururi frumoasă.

PLANTONUL DE NOAPTE

Soldaţii dorm cu un braţ căpătîi
atît de destinşi, că portocalie
pe chip le răsare faţa dintîi
cea din copilărie.

Singur plantonul e treaz
şi-i priveşte în tăcere.
Peste odihna lor, azi
el are putere.

Îi veghează privindu-i pe rînd
cu privire tandră, ciudoasă
... şi de-odată începe să scrie în gînd
o lungă scrisoare acasă.

COMANDANTUL

El a-nsemnat istoria armatei
cu morţii ei şi-nvingătorii ei.
El este gîndul şi nobleţea tatei
cea de bărbat ales din trei.

La vorbă poate nu întotdeauna
e priceput să pună-o floare,
dar n-a precupeţit la tîmpla lui
nici una
din tonele de sare.

E aspru, da, să fie aspru
ca piatra grea din care facem ziduri
cu largi ferestre către-un cer albastru
fără de nori şi fără riduri.

E dur, ei da, să fie dur!
O, dacă munţii ar fi moi,
orice meteorit impur
trecînd prin ei, ar da în noi.

PILOŢII DE VÎNĂTOARE

Iată-i, trec în unghiuri ascuţite,
fiecare-mi pare un alb astru
fulgerător în plină ziuă
pe cerul albastru.

Sunetul abia se ţine de ei
nemaiputînd să-i vestească;
dintre arme, desigur ei sunt
arma cea mai cerească.

Ei apără strălucirea stelelor
de deasupra ţării
şi limpezimea aerului
depărtării.

Iată-i, trec în unghiuri ascuţite
piloţii de vînătoare.
Ei apără gingaşul spaţiu
dintre pămînt şi soare.

TRAIAN VUIA

Frînghia gravitaţiei care-ţi lega
talpa de lut, ora de clipă,
ai rupt-o brusc, cu mîna ta
împodobindu-ţi glezna cu aripă.

Ca pe-o cămaşă de firesc ţi-ai pus
aripi de pînză, şi-ncălţat cu roţi
albastrul cerului l-ai azvîrlit în sus,
fără să fii deloc mirat că poţi.

PE CER AVIONUL LUI VLAICU

Din cînd în cînd
se vede zburînd
pe cer, avionul lui Vlaicu
dinspre ieri străbătînd
suav ca un gînd
pe cer, avionul lui Vlaicu.

Desigur li-i dor
de el, norilor –
pe cer avionul lui Vlaicu
se-arată în zbor
tăcut, rotitor
pe cer, avionul lui Vlaicu.

Cocorii năuc
în toamnă lin duc
pe cer, avionul lui Vlaicu.
Un frasin şi-un nuc
aminte şi-aduc; –
pe cer, avionul lui Vlaicu.

Tăcut, adumbrit
cu lent fîlfîit,
pe cer, avionul lui Vlaicu, –
se-arată-n zenit
Phönix din mit
pe cer, avionul lui Vlaicu.

SOLDAT

Vorbe de sulf plutind printre crengi,
gură a mea cu dinţii întregi,
tu muşcătură, învineţire
de soare luat de oştire.
Puşti ! Săbii !
Tandre pistoale !
Descărcături fulgeroase, domoale
într-o inimă dublă:
una în mine,
alta-n niciunde
sau în oricine.

INSCRIPŢIE

Cum pasărea nu poate uita niciodată
să zboare,
cum rîurile nu pot uita niciodată
să curgă,
cum iarba nu poate uita niciodată
să crească,
cum soarele nu poate uita niciodată
să răsară –
nici noi nu putem uita vreodată
eroii de la Mărăşeşti.

Ei sunt părinţii părinţilor noştri.
Chipul lor îl cunoaştem
după chipul părinţilor noştri.
Inima lor o ştim
după inima noastră.

NU-L UITAŢI

Nu-l uitaţi pe cel căzut în război,
lăsaţi-i din cînd în cînd
un loc liber la masă,
ca şi cum ar fi viu între noi,
ca şi cum s-ar fi întors acasă.
De fapt el s-a întors
dintre noi întîiul,
numai că s-a întors puţin mai ostenit
şi pe un pat nevăzut
şi-a aşezat căpătîiul
lîngă veniţii acasă din mit.
El şi-a făcut lucrul lui şi acum
poate că îi e sete, o sete arzînd
ora pînă la noi, ca un fum.
Deci lăsaţi pentru el
să cadă vin pe pămînt.
Nu-l uitaţi pe cel căzut în război,
strigaţi-l din cînd în cînd pe nume,
ca şi cum ar fi viu printre noi
...şi atunci el va surîde în lume.

N-AU MURIT ÎN ZADAR

N-au murit la Plevna în zadar
strămoşii din legende şi din poveşti,
o dovedesc prea clar
cuvintele: Sunt, Eşti.

N-au murit în zadar
părinţii părinţilor noştri la Mărăşeşti,
o dovedeşte prea clar
vorba care-o zic azi: Sunt, Eşti.

În Tatra n-au murit în zadar
părinţii noştri cei tineri, cereşti.
Iată-ne, rostim cu mîndrie şi clar:
Sunt, Eşti.

Un pământ numit România

OASE DE OAMENI

eroilor de la Mărăşeşti

I

Sete, sete de ideea de apă;
instinctul de a te azvîrli în fîntîni,
să muşti cu dinţii din apa Siretului,
să-ţi bei propria imagine, şi ea
să-ţi rămînă ca o oglindă prăbuşită
într-o oglindă.

II

Să-ţi fie foame, atît de foame
încît să duci în viteză lingura la gură,
să-ţi prăbuşeşti lingura peste dinţi
ca un meteorit peste stele.

III

Nimeni nu dă nimic înapoi.
Inima nu poate fi întoarsă ca un ceas.
Singura direcţie este înainte,
singurul cuvînt care aminteşte de trecut
este cuvîntul ,,urmaţi-mă".

IV

Curge-un os frumos peste Siret
ca şi cum Siretul ar fi roată
la un car fără de grabă şi încet,
străbătînd Moldova toată.

Osul lui Ion curge la vale.
O coroană ţine de peşti vii,
noaptea cînd sticleşte moale
apa de vertebre argintii.

Fiecare stea e o vertebră
clătinată în Siretul cel de sus.
Pe aicea nu se trece. E o febră;
cui roşind în palma lui Isus.

Cade cuiul în Siret şi curge
coronat cu peşti, în jos.
Sete mi-e de apă, nu de sînge,
şi de-un loc în ceruri, mai umbros.

Fir-aş peşte în Siretul ţării
adumbrind ciolanul lui Ion,
să nu-i ardă valul mării
prea săratul trup de om.

Ah, l-aş adăuga cu carne
şi cu vine şi cu nervi,
ca să ţie iarăşi arme
şi-n picior goană de cerbi.

V

Nu se mai trezeşte căpitanul Ignat,
cel de trupuri moarte de duşmani apăsat.

Ţeava mitralierii lui miroase
a friptură din carne de om şi a oase.

Nu se poate nega
dreptul naţiunii la vatra sa.

Deci iată-ne în faţa unui cuptor
unde se coc pentru viitor
cele mai cumplite bucate
din carnea ta şi-a neamţului, frate,
frate Ioane, plugarule
cu foamea cît carele,
cu setea cît lungul Siretului
izvorîndu-ţi din gura pieptului.

VI

Se topeşte mîna ta
peste foarte micşorată mîna mea.

Scade-ncet văzînd cu ochii faţa ta
peste tot mai smochinită faţa mea.

Se scurtează umbra ta
peste fără umbra mea.

Un suflet, vocala E
ar fi, dar n-are de ce.

VII

Au vrut să nu fim
şi n-au putut să nu fim.
Dacă pentru a fi
        sunt necesare trei litere
pentru “a nu fi”
sunt necesare cinci litere.

Dar de unde să găsească cinci litere
într-un război nedrept?

Au vrut să nu mai fim.
Iată-ne. Suntem.
Şi am găsit pentru suntem
cele şase litere necesare.

VIII

Slavă generalului Cristescu,
generalului Grigorescu,
slavă soldatului Ion.
Mai ştiu cîteva nume
cărora iarăşi le strig: slavă, slavă !

IX

... Dar iată, nu mai ştiu nici un nume
şi atunci scriu pe monument:

un soldat român
un soldat român
un soldat român
un soldat român
un soldat român
un soldat român
un soldat român...

ION

Curat ca lacrima
pentru că lacrima e melancolică,
bătrîn nesuferit de lung
pentru că bătrînii
        sunt o cu totul altă idee,
lujer al unei flori
înflorind într-o zonă
        unde se sfîrşeşte aerul!

O, cînd te văd, mă tulbur
că aş putea să nu te mai văd într-o zi.
Lup plîngînd,
unsoare pentru osiile stelelor
care fără tine ar rugini.

MUTAREA LUI LUP

I

Mă mut în lup
sfîntă maică Putna,
tu, biserică de piatră
care ai crescut din mîinile două
ale lui Ştefan cel Mare
care stătea în genunchi
şi cu ochii la cer.

II

De durere, de singurătate
de grija pentru ţară,
de anume,
de ciudată boală
de organe ţinute în afara trupului
şi numite codru verde,
în care toamna se pierde
şi în care lupii, corbii
cu un nume zic,
zăpezii, ierbii.

III

Mă mut în lup
sfîntă maică, Putna,
în turla ta zidită de mîini
invidiate astăzi de stafii;
vin şi mă atîrn
dar nu bat ding-dang
ci urlu,

pentru că în turla ta nu bat clopote
ci bat lupii.

IV

De singurătate, de dare cu ţara
iată-mă viind la tine
cu tristeţile ciorchine
cu privirile dulbine
cu vorbirile haine
şi cu oasele mulţime
ca să mă iubeşti pe mine,
pe mine şi doar pe mine
care una sunt cu tine.

V

Loc sfînt, loc străvechi,
piatră căzută din lună
pentru că în loc de inimă
Ştefan cel Mare, Domnul
ţinea de ibovnică
un inel
şi un miel
şi un ciobănaş
subţire, gingaş
şi-o turmă de oi
păscută-n zăvoi
şi vreo doi duşmani
mult mai ortomani
la apus de soare
vrînd să mi-l omoare –
nu pot să-l omoare.

VI

Sfîntă maică, sfîntă
de din piatră blîndă
şi încondeiată
tot cu ţara toată
în ajun de Paşte
pe cînd murgul paşte
a lui Alimoş
din Ţara de Jos.

VII

Deci mă mut în lup
ca să văd cum e
codrii cînd irup
cînd şi cum, de ce.
Şi îmi pun dinţi albi
bot şi blană sură
Carpaţii şi Alpi
mi-i iau ca măsură
pînă mă fac steag
de metal urlînd,
ciupercă, omag
lapte pentru gînd,
steag de lup cu cozi
şi răcnite corzi
dacic în pornire
care-a fost mai an
pe cînd o oştire
dase-n Soliman
sau în vre un altul
tot demult trecut
norii şi înaltul
plimbîndu-l pe scut.

VIII

Sfîntă Maică Putna, nu-mi plac lupii,
nici zăpada cu urme
de labe de animal.
Mă mut în lup
pentru că este vremea
schimbării lupilor
în clopote.

IX

Înainte de a mă naşte
mi s-a povestit viaţa mea de-acum
atît de amănunţit în durerile
şi-n revelaţiile ei,
atît de amănunţit în corpurile
şi-n trunchiurile ei,
atît de amănunţit în relieful
şi-n schimbările ei,
atît de amănunţit
în magnetul de zăpadă al ei,
încît pe negîndite am devenit ea,
am devenit
tot una cu povestirea vieţii mele,
cu dinaintea povestirii vieţii mele,
şi din ascultător am devenit ascultat
şi deodată
eu însumi am fost cel care povestea,
fiind încă de pe atunci
de mine însumi strigat,
ca să mă aud cu urechea de acum.

X

Voi, lupilor, clopote de carne,
eu limba voastră sunt,
coastele mele-s perete de arme
cu ţevile-n cer din pămînt.
Voi, lupilor, semn de victorie
plătită cu însumi, plătită cu însuţi,
ochi dublu în memorie
amestecînd plînsu-mi cu plînsu-ţi.
Voi, lupilor, clopote la Putna de piatră
de veche vechime,
pentru zidirea ne-ngenunchiată
mă mut în voi şi mi-e bine.
Ca să se ştie că nu au murit
bărbaţii în această ţară
şi nici ce e vechi, ce e mit
şi nici ce se va naşte a doua oară.

XI

Sfîntă maică Putna,
mă mut în lup
în numele oilor mă mut în lup,
ca să nu mai fie trist ciobanul
care-şi ridică aleanul
într-o lună cît tot anul
luîndu-şi nuntaşi
brazi şi păltinaşi,
preoţi munţii mari,
paseri lăutari,
păsărele mii
şi stele făclii.

UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA

I

Şi-a venit un nor cu coarne
peste sufletul meu, doamne
să mă-npungă a venit
numai chiar din infinit.
Şi-a venit un os subţire
dintr-o altă-naltă fire
dat cu fluier supt de sunet
şi cu fulger fără tunet.
A venit la mine nimeni,
săruri şi piperi şi chimeni,
verdele din frunza smulsă,
laptele din ţîţa scursă
şi mi-au pus la pleoape-un fel
de vedere, de cercel
şi în inimă nisip
şi pe chip altfel de chip,
voind nevăzuta hidră
să mi-o-ntoarcă-n sus, clepsidră.
Nemaivrînd în mine sînge,
ochiului i-au dat a plînge
tot cu luna lacrimă
cu stelele, patimă.
A venit la mine ,,Da"
care tocmai învia
şi-a venit la mine ,,Nu"
de însumi vărsat în tu.
Au venit să îmi propună
ca să fiu la noapte lună
şi-ntre coaste să îmi fiu
alergare de-argint viu,

de aur, de paltină,
de stejar, de platină,
de cuvînt, de necuvînt,
neştiind că sunt pămînt.

II

Atîrnat de ploaie ca vîntul de nori
ca negru de aripa neagră.
Bate bătrînul fîlf, bate,
zboară bătrînul pe sub pămînt
printre viermi şi rădăcinile minunate
fîlf, printre rădăcinile minunate
ale stejarului, ale plopului,
ale gutuiului,
ale prunului, arinului,
ale nuştiucuiului
şi-ale nuştiucinelui.

III

Peşte, lapţii tăi de peşte,
dedesupt mereu aflat
ah, Carpaţilor, cereşte
stîncile din voi decad
mai ducînd la vale o monedă
sau vreun vultur smuls impar,
decăzut prin lumea cea concretă
roaba legilor cu har.
Per Scorilo, Decebalus
pe un vechi, oho, de tot
zeu-inel ţinînd dantura
cea lactee strînsă-n bot.
A băut din aţîţa mare
hrana cea otrăvitoare

cîntărită în cîntare,
ţepenită în cleştare
cum e musca-n chihlimbare,
cum e trupul pe picioare
şi mirosul din pahare
şi pistolul în şerpare,
cum e ,,are" în ,,nu are",
nu-ştiu-ce în nu-ştiu-cum,
ieri şi mîine, în acum.

IV

Duceţi trupurile. Un dulce dor
mă paşte-n cîmpul de mohor:
Neînşăuat,
nepotcovit, neînjugat.
Duceţi trupurile. Să se lase
albul cel mai alb pe oase,
să îmi fie duhul ghimp
rupînd pielea de pe timp.

Duceţi trupurile. Fie
spartă coasta-colivie,
inima să iasă-afară
la vedere peste ţară.

Duceţi trupurile. Doamne,
să ne dezbrăcăm de haine,
cum e apa dezbrăcată
de izvorul care-o poartă
şi se-mbracă-n cel ce-o bea
însetat de setea sa
de rămîne tot neud
de la Nord pînă la Sud.

Trupurile! Nu vederea
cea căzută-n ochi ca mierea
nici auzul, nici mirosul
locuind în trup ca osul.
Duceţi trupurile. Vină
peste noi din nou lumină.

Duceţi trupurile. Bate
mulţime-n singurătate.

Scade marea. Tulburile
valuri scad în tuburile
pietrelor din cuburile
sărurilor,
malurilor.

Duceţi trupurile,
trupurile.
Scade marea, cuburile
sărurilor se usucă
cu un fel de dor
de ducă.

V

De două mii, pământul, de ani
se îngraşă cu trupuri
din trupurile noastre
născînd mereu copaci.

Şi timpu-şi smulge ochii
şi-i lasă ca pe-o nadă
cercînd să prindă-un peşte al vederii.

Se-ntinde o blîndeţe

încolăcind în sus
cîte o rază-a lunii împietrită.

De două mii de ani acest pămînt
din trupurile noastre face parte.

Noaptea, în lanul cel de grîu
cînd fluier herghelia din prundişuri
suntem de faţă eu şi tu
şi tu şi tu,
viii şi morţii laolaltă.

Un nod e-n viaţă. Restul
frînghiei spînzură în jos.
O mie de strămoşi atîrnă-aici
de fiecare suflet.

Străbunii dorm,
apele curg,
luna răsare
şi apune.
Pămînt de carne eşti,
pămînt de carne...
Pentru un om o, cîtă lume!

Pămînt atîrnînd înapoi cu morţii tăi,
tu care-mi începi direct din spinare,
pămînt de carne, de mii de ori
sărată sub şei de sare.

Pămînt de carne, bun de mîncare,
pămînt de oase străluminînd
o, ce miros violent,
ce sfîntă duhoare
de diamant au pietrele tale,

pământule de pământ!

Am să te-ngraş la rîndul meu
cu mine,
lăsîndu-ţi doar scheletul alb
să-ţi fie verighetă-n jurul rîurilor,
pământ de carne,
pământule de pământ.

Table of Contents

UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA	2
UN AER ISTORIC	3
ŢARA	4
PANTA RHEI	5
CU COLŢUL INIMII	6
DIN CARPAŢI	7
VECHI CÎNTEC ÎN DOI	8
GROSIMEA PĂMÎNTULUI	9
NOI	10
INIMA ÎN LUNA MAI	11
TEXT	12
CONFIRMARE	13
COLINDĂ DE INIMĂ	14
COLINDĂ DE ŢARĂ	15
CU BULGĂRI DE ZĂPADĂ-N MÎINI	16
ORAŢIE	17
URARE	18
BALADĂ	20
NECUVINTE	22
ÎNSĂMÎNŢAREA	23
Alegerea sferei	24
CAI	25
TIMP STĂTEA LUNGIT PE TIMP	26
VOI, REPEZI FIRI	27
ADAOS	28
OMUL-SUNET	29
STRIGARE	30

CÎNTEC [Nu mă face frumos nici tristeţea] 31
ŞIR 32
* * * [Pentru cei vii acestea erau numai întîmplări] 34
ZBORUL DE DUMINICĂ 35
PREVESTIRE 36
CÎNTEC [A fost Venus Anadyomene] 37
MUZICA 38
ANTIMATERII ÎNVINSE 40
EVOCARE 41
CÎNTEC [Las din osul meu să curgă] 42
LEPIDOPTERE 43
STARE 44
POEM 45
CAIN ŞI ABEL 46
CONTEMPLARE 47
MIZERABILE PIETRE 48
VECHI CÎMP DE LUPTĂ 49
ZENIT NOCTURN 50
AZVÎRLIRE DE LANCE 51
MORŢILE IUBITE 52
ÎNGHEŢATE RÎURI 53
ALUNECARE 54
POEM 55
AERUL 56
ARCA 57
ÎNFĂŢIŞARE 58
MONTANĂ 59
VITROURI 60
ÎNTÎMPLĂRI ÎN CERC 61
ALEGEREA SFEREI 62

CÎNTEC [Acum vom sta înlăuntrul unui ochi] 63
OS 64
CÎNTEC [Sunet înalt, niciodată urechii mele cercel] 65
CÎNTEC [Stai Danae între turle-nchisă] 66
LACUSTRĂ 67
STRIGĂT SCHIMBAT 68
A POSEDA 69
ŢĂRM 72
CÎNTEC [Să te prind, să te opresc, să te distrug] 73
TURN 74
EXISTENŢĂ, TU 75
ÎN DREPTUL CIFREI ŞAPTE 76
INVITAŢIE CĂTRE O NIMFĂ... 77
ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ DE TOAMNĂ 78
* * * [Vine, nu vine, nu mai vine] 79
OU NEGRU 80
TATUAJ CU INOROG 81
LABIRINT ÎN FLĂCĂRI 82
CÎNTEC [E o urmă în albastru, nu se vede] 83
CÎNTEC [Deodată a venit schimbarea] 84
DANS CU MASCA TOAMNEI 85
Soldatul şi armele 86
VEGHE LÎNGĂ METALE 87
APLICAŢIE 88
A FI RECRUT 89
TOAMNA, SOLDAŢII 90
PLANTONUL DE NOAPTE 91
COMANDANTUL 92
PILOŢII DE VÎNĂTOARE 93
TRAIAN VUIA 94

PE CER AVIONUL LUI VLAICU 95
SOLDAT 96
INSCRIPŢIE 97
NU-L UITAŢI 98
N-AU MURIT ÎN ZADAR 99
Un pămînt numit România 100
OASE DE OAMENI 101
ION 105
MUTAREA LUI LUP 106
UN PĂMÎNT NUMIT ROMÂNIA 111